

Arrest

nr. 254 764 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Maltese nationaliteit te zijn, op 26 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 9 november 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

El 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

E) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 10/07/2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij op 20/04/2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar. Betrokkene liet zich in met de handel in cocaïne en het zeer verslavende en destructieve heroïne, dat vaak een dodelijke afloop kent, met het oog op snel en makkelijk geldgewin, zonder rekening te houden met de nefaste, schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en de volksgezondheid en de overlast en randcriminaliteit voor de maatschappij. Zulke feiten dragen bij tot de groeiende plaag van drugdealers. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord in 2015, op 09/11/2017 en op 11/08/2020 door een medewerker van DVZ. Betrokkene heeft geen melding gemaakt van familie, duurzame relatie of kinderen in België. Betrokkene heeft in 2015 wel verklaard familie in Frankrijk te hebben. Betrokkene kreeg in het verleden bezoek van neef, vriendin. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Betrokkene heeft op 11/08/2020 verklaard een arbeidsongeval te hebben gehad en een stukje van zijn vinger verloren te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene heeft bovendien verklaard te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

E Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21/01/2017 in België . Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 04/10/2014 en 11/04/2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 11/04/2015. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 11/04/2015 betekend op 11/04/2015. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 10/07/2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij op 20/04/2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar. Betrokkene liet zich in met de handel in cocaïne en het zeer verslavende en destructieve heroïne, dat vaak een dodelijke afloop kent, met het oog op snel en makkelijk geldgewin, zonder rekening te houden met de nefaste, schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en de volksgezondheid en de overlast en randcriminaliteit voor de maatschappij. Zulke feiten dragen bij tot de groeiende plaag van drugdealers. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.“

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 9 november 2020 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing is de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

*“Aan de Heer die verklaart te heten;
[...]*

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 09/11/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11

De betrokkene werd gehoord in 2015, op 09/11/2017 en op 11/08/2020 door een medewerker van DVZ. Betrokkene heeft geen melding gemaakt van familie, duurzame relatie of kinderen in België. Betrokkene heeft in 2015 wel verklaard familie in Frankrijk te hebben. Betrokkene kreeg in het verleden bezoek van neef, vriendin. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Betrokkene heeft op 11/08/2020 verklaard een arbeidsongeval te hebben gehad en een stukje van zijn vinger verloren te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de

humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene heeft bovendien verklaard te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 10/07/2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 20/04/2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve

gevangenisstraf van 3 jaar. Betrokkene liet zich in met de handel in cocaïne en het zeer verslavende en destructieve heroïne, dat vaak een dodelijke afloop kent, met het oog op snel en makkelijk geldgewin, zonder rekening te houden met de nefaste, schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en de volksgezondheid en de overlast en randcriminaliteit voor de maatschappij. Zulke feiten dragen bij tot de groeiende plaag van drugdealers. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert onder de hoofding “2. aangaande de gegrondheid van het beroep”, evenals onder het kopje “Middelen” in een eerste, tweede, derde, vierde en vijfde middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het “voorzichtigheidsbeginsel” en van “de beginselen van goed bestuur”. Tevens meent hij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verstrekt hierbij de volgende toelichting:

“[...]”

Art. 39/2 §2 VW: De Raad doet uitspraak over het beroep wegens ‘overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht’.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le controle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die kure 1992,11-12)

Dat immers bij de motivering men stelt dat bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een “ algemene wijze “geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die het land dient te verlaten.

Er is ter zake duidelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een manifeste schending uitmaakt van art 3 EVRM

In casu blijkt uit de motivering zelf:

- er tegenstrijdigheden zijn: men stelt dat verzoeker sinds 2015 in België verblijft wijl men al in 2014 een bevel heeft betekend!!

- dat geen werkelijk en vooral ACTUEEL onderzoek is gebeurd, meer bepaald met betrekking tot het arbeidsongeval in de gevangenis, (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM Zie in dit verband Cass 18.1.2000, Soc Kron 2011, 184 en noot 2001,92 en concl. Advo gen Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de onmogelijkheid om te handelen.(onmogelijkheid zolang zijn echtgenote toegelaten is tot verblijf)

[...]

Het is duidelijk dat de beslissing niet voldoende, en zelfs onjuist (t.t.z. in strijd met de realiteit) is gemotiveerd Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk en ACTUEEL onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus wel degelijk een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is. De toedracht, verantwoordelijkheid, en de resp. gevolgen van het arbeidsongeval (niet in de juridische betekenis want dergelijk ongeval is uitgesloten uit de "arbeidsongevallenwetgeving" (hetgeen strijdig is met het gelijkheidsbeginsel). Geen onderzoek betekent oo, een inbreuk op de hoorplicht.

In arresten van 5 september 2014 (nr 128.856) en 26 september 2014 (130.247) schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht. Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In beide zaken kreeg de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en werd hij opgesloten met oog op een repatriëring (bijlage 13septies), zonder dat hij gehoord werd. De wettelijke basis voor het BGV was artikel 7 van de Verblijfswet (Vw). Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Bij het afleveren van een BGV moet de DVZ rekening houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Dat staat in artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Wanneer lidstaten de Terugkeerrichtlijn toepassen, zoals hier dus het geval is, moeten zij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren. Zij moeten dus ook het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht respecteren vooraleer zij een individuele beslissing nemen die in het nadeel van een vreemdeling is.

De RvV stelt in de schorsingsarresten dat de betrokken vreemdelingen via het hoorrecht o.a. hun gezinsleven moeten kunnen voorleggen, zodat de DVZ hiermee rekening kan houden in zijn beslissing. De problematiek terzake: nl. het arbeidsongeval dat verzoeker overkwam, en waar hij een blijvende invaliditeit aan overhoudt, is ter zake een belangrijk element waar rekening mee dient gehouden

Dit probleem dient wel degelijk ter kennis te zijn van DVZ. Verzoeker heeft ernaar verwezen bij het horen. Dvz diende dit nader te onderzoeken, naar oorzaak, gevolgen edm. Verzoeker moet bepaalde medicatie verder innemen, er is een blijvende invaliditeit en de verantwoordelijkheid voor dit "arbeidsongeval" ligt bij het Ministerie van Justitie.

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk erop gewezen dat de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

In casu dient gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om terug te keren Dat blijkt dat DVZ niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, zijn terzake geen "onderzoek" heeft gedaan, minstens dat blijkt dat er geen actueel onderzoek is gebeurd.

De lange duur van de procedure is eveneens een voldoende buitengewone omstandigheid die een procedure artikel 9 bis Vr W toelaat

Gelet op de gevangenschap van verzoeker was een verzoek op grond van art 9 bis niet mogelijk. Er diende een afweging van het algemeen belang en het belang van de vreemdeling te gebeuren. DVZ heeft geen afweging doorgevoerd ter zake (vgl. RvSt 2 oktober 2000, nr 89.967).

Verzoeker heeft er dan ook alle belang bij om de bestreden beslissing aan te vechten. “Verzoeker is ten eerste gegriefd door de beslissing van DVZ aangezien deze beslissing aangeeft dat verzoeker het land moet verlaten daar waar zij het recht heeft om ten gronde zijn dossier te laten her evalueren “

De verwijdering van het grondgebied zal een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel toebrengen. Een schending van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen, waar verzoeker in België sinds jaren verblijft, weliswaar in de gevangenis.

De huidige procedure kan bovendien een nuttig gevolg voor verzoeker opleveren. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001,1 16-1 17). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker dient op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De Raad zal vaststellen dat verzoeker in zijn verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 3 en 8 van het EVRM. Een behandeling van het middel in zoverre deze op voornoemde grief is gesteund, dringt zich dan ook op. Verzoeker kan dan ook een nuttig gevolg putten uit de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing aangezien door de vernietiging, verzoeker niet zal verplicht worden terug te keren naar hem land van oorsprong. Verzoeker heeft dan ook een geoorloofd nut en voordeel om dit beroep aanhangig te maken.

(...)

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de bestaande vrees van verzoeker bij een eventuele terugwijzing naar zijn land van origine. Het middel is in de aangegeven mate ernstig. De verwijdering van de “illegale” vreemdeling is onverenigbaar met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te zien of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hier moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, schendt de beslissing op voldoende wijze het privéleven zoals hoger aangehaald Gelet op het ministerieel besluit dient men ervan uit te gaan dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing onmiskenbaar op de hoogte was van de "problematiek m.b.t. de invaliditeit van verzoeker. Nochtans is nergens ingegaan op deze problematiek Wat de fair balance-toets betreft

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten In casu is er dus sprake van een zogenaamde situatie van eerste toelating, zodat onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt, zoals reeds aangegeven onder punt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, dient ten minste uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat aan de bestreden beslissing een "fair balance"-toets in het kader van artikel 8 van het EVRM ten grondslag ligt.

Terwijl uit het dossier blijkt dat er elementen aanwezig zijn die duiden op een invaliditeit ten gevolge van een arbeidsongeval in de gevangenis, elementen waarvan de gemachtigde op de hoogte MOEST ZIJN, wordt niettemin met de thans bestreden beslissing aan de verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, zonder enige verwijzing naar dit gegeven. (buiten de loutere vermelding van dit feit) De resp. implicaties van dit ongeval zijn niet onderzocht, noch opgenomen in de beslissing.

[...]

De verwijdering van de "illegale" vreemdeling enkel is onverenigbaar met artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te zien of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Hier moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, schendt de beslissing op voldoende wijze het privéleven en familie- en gezinsleven zoals hoger aangehaald

In de bestreden beslissing werd NERGENS enige afweging gemaakt. Weze ter zake opgemerkt dat wijl men uitdrukkelijk verwijst naar het feit dat verzoeker een vriendin heeft, men geen enkele nadere info vermeld, opneemt in de beslissing.

Verzoeker werd daaromtrent ook niet werd gehoord, verplichting die diende nageleefd.

De gemachtigde diende kennis te nemen van deze gegevens en diende er volgens de verzoeker rekening mee te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was de medische problematiek, maar dit enkel "vermeldde als "kanttekening" zonder meer.

De Raad zal met verzoeker vaststellen dat de beslissing van 18/3/2015, in casu geenszins kan worden beschouwd als een afdoende onderzoek in het licht van de positieve verplichting zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM van verzoekers belangen ten opzichte van de belangen van de staat.

Er dient in de gegeven omstandigheden dan ook op te worden gewezen dat het minstens aan de verweerder toekwam om bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of bij deze maatregel een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kon teweeg brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM dient dan ook te worden aangenomen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Bovendien bevat de bestreden beslissing, diverse onderdelen die niet in één en dezelfde beslissing konden worden vervat.

[...]

Nergens is enig onderzoek ter zake gevoerd, of kan uit de beslissing enige element worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen"

Verzoeker stelt dat verweerder hem niet kan verwijten dat zij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar zij onmogelijk kon weten dat verweerder, zou beslissen zonder hem te horen omtrent het "ontbreken" van bepaalde documenten, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hem stukken over te maken.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, zonder dat zijzelf "een ACTUEEL onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar de reële situatie.

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige antwoorden te geven, bewijzen voor te leggen Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middel is gegrond.

De zeer uitvoerige motieven van de initieel bestreden administratieve beslissing voldeden niet om deze beslissing met draagkrachtige en wettige motieven te ondersteunen. De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet - richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing 'wettelijke grondslag' hadden, quod certe non.

Het bestreden arrest miskent artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, zonder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, medische situatie, edm....

Meer nog : gelet op de problematiek inzake non-refoulement, en de gegevens van het dossier, was het van primordiaal belang verzoeker te horen, hetgeen niet is gebeurd. Dat dit een inbreuk vormt op de hoorplicht

Zonder enige argumentatie is er geen sprake van strijdigheid met de non-refoulementsregel. Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen, zijn verweer te aanhoren.

Inderdaad verwijst de gemachtigde naar bepaalde stukken verwijst wijl zijzelf- door het tijdsverloop - evenzeer niet meer over actuele gegevens beschikt, o a. m.b.t. het arbeidsongeval en de resp. gevolgen op medisch gebied

Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen. Bovendien diende verzoeker - voor het horen - gewezen op de mogelijkheid een raadsman te contacteren, bij gemis waaraan een "verhoor" niet als rechtsgeldig kan aanzien worden.

Het middels is gegrond.

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die het land dient te verlaten.

Er is ter zake duidelijk een schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur. In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek, minstens geen actueel onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

De Raad zal met verzoeker vaststellen vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen op te vragen.

Nochtans blijkt uit de beslissing zelf dat met bepaalde concrete elementen geen rekening werd gehouden. Dat immers ter zake zelfs in de beslissing niet wordt verwezen naar het arbeidsongeval en de resp. gevolgen, maw dat geen rekening werd gehouden met de actuele medische situatie. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Kan verwezen worden naar: RvV 7 januari 2010, nr. 36 715 : VERNIETIGING. Het bestuur was op de hoogte van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt.

De middelen zijn gegrond

Dat deze middelen niet aan duidelijkheid te wensen overlaat en de gegeven uiteenzetting onmiskenbaar beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69 \$1 tweede lid 4° van de vreemdelingenwet, Mn een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel door de omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden

Verzoeker beroept zich op volgende rechtspraak ten behoeve van hem middelen:

RvV 8 juli 2010, nr. 46 035 VERNIETIGING. Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoeker, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door medische problematiek van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EVRM..

RvV 22 februari 2010, nr. 39 087 VERNIETIGING. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen is niet afdoende.

RvV 24 juni 2010, nr. 45 385 VERNIETIGING. De bestreden beslissing somt een aantal elementen op die verzoekers situatie kenmerken, maar laat na een afweging te maken van deze elementen ten opzichte van het niet langer vervullen van de wettelijke gestelde voorwaarde inzake het leiden van een werkelijk gezinsleven.

2.2. Het verzoekschrift is warrig opgesteld. Dit leidt de Raad tot de volgende vaststellingen:

- Waar hij – in zijn tweede middel – een uitgebreid betoog ontwikkelt om aan te tonen dat hij *“een geoorloofd nut en voordeel [heeft] om dit beroep aanhangig te maken”*, wijst de Raad erop dat niet ter discussie staat dat verzoeker beschikt over het wettelijk vereiste belang om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te vorderen. Waar verzoeker opwerpt, *“Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM”* staat niet ter betwisting dat de Raad de aangevoerde schending van bepalingen van het EVRM zal beoordelen.

- In het vijfde middel kan de volgende passage worden gelezen: *“De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet - richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing ‘wettelijke grondslag’ hadden, quod certe non. Het bestreden arrest miskent artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* De Raad ziet de relevantie hiervan niet in. De bestreden beslissingen betreffen een bijlage 13 en een bijlage 13sexies, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1.A (2) van het Vluchtelingenverdrag of artikel 5, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/68/EG zouden zijn geschonden. Deze passage is kenschetsend voor de slordigheid waarmee het verzoekschrift op sommige punten is opgesteld. Ook waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een *“afwijzing van het recht op verblijf”* inhoudt, berust dit op een incorrecte voorstelling van de feiten. De bestreden beslissingen betreffen geen afwijzing van een recht op verblijf – verzoeker heeft dit ook nooit gehad – doch wel een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

- Waar verzoeker, zowel onder de hoofding *“toelichting belang of benadeling in hoofde van verzoeker in functie van indiening beroep”* als in zijn tweede middel, een uitgebreide uiteenzetting verschaft over artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de buitengewone omstandigheden, ziet de Raad hiervan evenmin de relevantie in. De bestreden beslissingen handelen niet over een verblijfsaanvraag conform voormeld wetsartikel. Uit niets blijkt dat verzoeker dergelijke verblijfsaanvraag heeft ingediend en hij toont dit ook niet aan. Indien verzoeker meent dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsmachtiging op grond van laatstgenoemde wetsbepaling, staat het hem vrij dergelijke aanvraag in te dienen. Verweerder zal er dan over oordelen. Door te verwijzen naar de buitengewone omstandigheden en instructies dienaangaande, toont hij evenwel niet de onwettigheid van de bestreden beslissingen aan. Voor de volledigheid voegt de Raad er nog aan toe dat een hangende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen impact zou hebben op de bestreden beslissingen in de zin dat dit verzoekers illegale verblijfstoestand niet zou wijzigen. De Raad ziet ten slotte niet in waarom *“ingeval van schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing [...] het rechtmatig verkregen recht van vestiging verder doorgang [zal] vinden”*. Verzoeker heeft zoals gezegd nooit een recht op vestiging gehad.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt – onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet – gesteld dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Hierbij wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum/verblijfstitel en wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Er wordt hierbij concreet ingegaan op de twee veroordelingen voor drugsfeiten en gewezen op de feitelijke gedragingen die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen. Tevens wordt gemotiveerd over de elementen opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dit aan de hand van de verschillende gehoren in 2015, op 9 november 2017 en 11 augustus 2020. Ook wordt concreet gemotiveerd waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Wat betreft het inreisverbod van tien jaar, wordt – onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet – gesteld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er wordt verwezen naar de twee veroordelingen inzake drugsfeiten, evenals naar de feitelijke gedragingen die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen. Verder wordt verwezen naar de elementen die verzoekers zaak kenmerken, zoals deze blijken uit de verschillende gehoren in 2015, op 9 november 2017 en 11 augustus 2020. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de motieven van de bestreden beslissingen, die betrekking hebben op zijn individuele zaak, niet afdoende zouden zijn. Het louter poneren dat van verweerder mag worden verwacht dat hij niet op vage en algemene wijze antwoordt, alsook de overtuiging dat de formele motiveringsplicht werd geschonden en de motivering niet draagkrachtig is, volstaan te dezen niet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dezelfde draagwijdte kan worden toegedicht aan het door verzoeker geschonden geachte voorzichtigheidsbeginsel.

2.5. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij zich in deze gevallen bevindt. Evenmin betwist verzoeker dat hij zich bevindt in de gevallen van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze motieven blijven derhalve overeind.

2.6. Het inreisverbod werd gegeven op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij zich bevindt in de situatie waarop deze bepaling doelt. Evenmin betwist hij dat hem, in de gegeven omstandigheden, een inreisverbod met een geldingsduur van tien jaar kon worden opgelegd. Deze motieven blijven derhalve eveneens overeind.

2.7. Waar verzoeker betoogt dat er tegenstrijdigheden zijn in de bestreden beslissingen, met name omdat de verwerende partij stelt dat hij sinds 2015 in België verblijft – de Raad leest in de eerste beslissing wel enkel: *“betrokkene verblijft minstens sinds 21/01/2017 in België”* – terwijl zij al in 2014 een bevel heeft betekend, toont verzoeker niet aan op welke wijze hij hierdoor nadeel ondervindt.

2.8. Verzoeker betoogt – doorheen verschillende middelen – dat verweerder in gebreke is gebleven hem te horen. Hij stelt dat de bestreden beslissingen werden genomen op eigen initiatief van verweerder, zodat mocht worden verwacht dat laatstgenoemde hem zou informeren aangaande de op til zijnde beslissingen om hem de kans te geven de nodige antwoorden en bewijzen te geven. Hij benadrukt dat de bestreden beslissingen een ernstig nadeel voor hem inhouden, zodat verweerder een actueel onderzoek diende te voeren naar de reële situatie.

2.9. Waar verzoeker verwijst naar een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat deze bepaling zich uitsluitend richt tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Verzoeker kan zich hier, in het kader van huidige procedure, niet dienstig op beroepen. Wel kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissingen een uitvoering betreffen van het Unierecht, zodat het recht om te worden gehoord als onderdeel van de Unierechtelijke rechten van verdediging van toepassing is. Evenwel dient de Raad op te merken dat uit de bestreden beslissingen blijkt – en dit vindt tevens steun in het administratief dossier – dat verzoeker meermaals werd gehoord. Zo werd hij reeds gehoord in 2015 en op 9 november 2017. Verder werd verzoeker op 11 augustus 2020 – d.i. drie maanden voor de totstandkoming van de bestreden beslissingen – nogmaals gehoord. Dit gehoor verliep in persoon in de gevangenis, waarbij verzoeker uitleg kreeg over zijn administratieve situatie en de mogelijkheden van repatriëring en hij in de gelegenheid werd gesteld om verklaringen af te leggen. Uit een nota van 11 augustus 2020 – die zich in het administratief dossier bevindt – blijkt dat verzoeker, op het einde van het gehoor, een vragenlijst heeft ontvangen. In de nota kan worden gelezen dat verzoeker wenste te overleggen met zijn advocaat alvorens de vragenlijst in te vullen, waarbij een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken hem de contactgegevens heeft overgemaakt, met de boodschap de vragenlijst zo snel mogelijk in orde te maken. Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker deze vragenlijst daadwerkelijk heeft overgemaakt aan verweerder, hoewel hij hiervoor drie maanden de tijd had. Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de elementen, waarvan hij middels de gehoren kennis had, heeft betrokken bij zijn beslissingen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker in zijn uiteenzetting nergens concreet ingaat op deze gehoren, waarvan het laatste dateert van 11 augustus 2020. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was de meegegeven vragenlijst in te vullen en tijdig over te maken aan verweerder. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op incorrecte of onvoldoende wijze zou zijn tegemoet gekomen aan het recht om te gehoord te worden. De verwijzing naar schorsingszaken van de Raad, waarin het hoorrecht niet werd toegepast, kan aan voormelde vaststelling bezwaarlijk afbreuk doen.

2.10. Verzoeker werd derhalve wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om de elementen die zijn zaak kenmerken te berde te brengen. Wat specifiek verzoekers arbeidsongeval betreft, wijst de Raad erop dat – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden. Zo stippen de bestreden beslissingen aan: *“Betrokkene heeft op 11/08/2020 verklaard een arbeidsongeval te hebben gehad en een stukje van zijn vinger verloren te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de*

humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn." Aldus werd niet automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, zonder enig onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt thans dat verweerder deze omstandigheid nader diende te onderzoeken, naar oorzaak en gevolgen. Hij geeft aan dat hij bepaalde medicatie verder moet innemen, dat er sprake is van blijvende invaliditeit en dat de verantwoordelijkheid voor het arbeidsongeval bij de FOD Justitie ligt. De Raad merkt op dat verzoeker bij zijn gehoor op 11 augustus 2020 geen gewag heeft gemaakt van een blijvende medicatie of invaliditeit. Hij stelde enkel dat hij nog wachtte op een schadevergoeding en dat hij pas wil vertrekken naar zijn herkomstland als hij deze uitbetaald heeft gekregen. Verzoeker verduidelijkt niet of de schadevergoeding – waarvan ook geen bewijs voorligt, dat hiervan effectief sprake is – thans reeds werd uitbetaald. Evenmin toont verzoeker aan dat het niet mogelijk zou zijn dat deze schadevergoeding hem wordt uitbetaald in zijn herkomstland. Alleszins ziet de Raad niet in op welke wijze het al dan niet uitbetalen van een schadevergoeding een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen opleveren. Wat betreft de blijvende medicatie, herhaalt de Raad dat verzoeker hiervan geen gewag heeft gemaakt tijdens zijn gehoor. Ook uit de medicatielijst, die verzoeker thans zonder meer bij zijn verzoekschrift voegt, kan niet worden afgeleid dat hij op heden nog medicatie zou behoeven voor zijn arbeidsongeval. De laatste nuttige verwijzing naar het arbeidsongeval, in voormelde medicatielijst, betreft de verklaring van verzoeker van 17 augustus 2020 dat hij een pijnlijk gevoel ervaart als hij op zijn vingertop drukt of iets vastneemt. Deze voorliggende gegevens volstaan bezwaarlijk om vast te stellen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM of dat verweerder is tekort geschoten in het onderzoeken van de medische elementen. De Raad merkt hierbij in het bijzonder nog op dat verzoeker geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft aangevraagd die de verwerende partij noopt tot onderzoek van de medische elementen.

2.11. Waar verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze antwoorden *"op de bestaande vrees van verzoeker bij een eventuele terugwijzing naar zijn land van origine"*, wijst de Raad erop dat in de beslissingen werd gesteld: *"Betrokkene heeft bovendien verklaard te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België."* De Raad ziet niet in welk onderzoek verzoeker dan nog kon verwachten van de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM. Door thans zonder meer te poneren dat hij een vrees zou koesteren bij een terugkeer naar zijn herkomstland – zonder deze vrees ook nog maar op enige wijze te specificeren – toont hij niet aan dat verweerder een incorrecte beoordeling van zijn zaak heeft gemaakt of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. Er blijkt op geen enkele wijze dat de bestreden beslissingen een inbreuk zouden uitmaken op het non-refoulementbeginsel. Indien verzoeker, die zelf heeft verklaard te willen terugkeren naar zijn herkomstland, alsnog een vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft, verhinderen de bestreden beslissingen hem niet om alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.12. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, stelt verzoeker terecht dat vooreerst dient te worden nagegaan of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, alvorens te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd.

2.13. Waar verzoeker verwijst naar de *"onmogelijkheid"* om het land te verlaten, *"zolang zijn echtgenote toegelaten is tot verblijf"*, dient de Raad vast te stellen dat uit niets blijkt dat er sprake is van een echtgenote van verzoeker. Verzoeker verwijst zelf verderop in zijn verzoekschrift naar *"een vriendin"*. Hij beklaagt zich erover dat hierover geen verdere beoordeling is gebeurd. Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat hierin werd gesteld als volgt: *"Betrokkene heeft geen melding gemaakt van familie, duurzame relatie of kinderen in België. Betrokkene heeft in 2015 wel verklaard familie in Frankrijk te hebben. Betrokkene kreeg in het verleden bezoek van neef, vriendin. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan."* Verweerder was aldus van oordeel dat verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet heeft aangetoond. Uit de nota van het gehoor van 11 augustus 2020 blijkt ook niet dat verzoeker gewag heeft gemaakt van een gezinsleven alhier. Verzoeker gaf enkel aan dat hij wilde terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij bezorgd is *"om zijn leeftijd en toekomst (hij*

wil een gezin)". Door andermaal louter te verwijzen naar "een vriendin", toont hij niet aan dat verweerder ten onrechte geen beschermenswaardig gezinsleven in aanmerking heeft genomen. Verzoeker verstrekt geen enkele bijkomende verduidelijking omtrent deze "vriendin". Zo verschaft hij zelfs geen naam van deze vriendin, laat staan dat hij enig begin van bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven met haar aantoon. Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald het "RAPPORT DID 17/11/2017" – blijkt alleszins dat de vriendin die hem kwam bezoeken, geregistreerd staat als "9 ter negatief en afgevoerd van ambtswege op 21/02/2014". In hoeverre deze vriendin op heden al dan niet in België verblijft, is derhalve niet duidelijk. Aangezien verzoeker aldus niet het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België aantoon, diende verweerder geen verdere afweging hierover te maken in de bestreden beslissingen.

2.14. Wat betreft het privéleven, verwijst verzoeker naar zijn arbeidsongeval. Losstaand van de vaststelling dat de Raad niet inziet op welke wijze een arbeidsongeval op enige wijze verplichtingen in het kader van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zich zou meebrengen, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.10. Er werd wel degelijk rekening gehouden met verzoekers arbeidsongeval. In zoverre verzoeker in zijn uiteenzetting van de feiten verwijst naar een verblijfsduur van tien jaar – luidens zijn eigen verklaringen, zoals deze blijken uit het gehoor van 17 november 2017, gaat het evenwel om een verblijfsduur van zes jaar –, en op weinig concrete wijze onder het kopje "Uiteenzetting van de feiten" gewag maakt van integratie in de maatschappij, vrienden en het verrichten van arbeid, betreffen dit niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat de balans in het voordeel van verzoeker moet doorslaan ondanks de gepleegde drugsfeiten en dat op grond daarvan de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan. Er dient op te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het blijkt niet dat er sprake is van dergelijke omstandigheden en verzoeker toont het ook niet aan.

2.15. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, ontbreekt elke toelichting van de wijze waarop deze verdragsbepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissingen. Waar verzoeker "de beginselen van goed bestuur" geschonden acht, concretiseert hij niet welke beginselen hij precies geschonden acht, andere dan de beginselen die hij opwerpt in zijn middelen. Deze onderdelen zijn derhalve, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.16. Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad "ten behoeve van hem (sic) middelen", benadrukt de Raad dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kennen. Alleszins blijkt niet dat de feiten die aan de geciteerde arresten ten grondslag liggen gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

De middelen zijn, in zoverre onvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA